

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Melissa Hill
THE TRUTH ABOUT YOU

Copyright © by Melissa Hill, 2010
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-633-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

melisa hil

istina o tebi

Prevela Zvezdana Šelmić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Mnogo ljubavi i zahvalnosti Kevinu, mojoj porodici i prijateljima na neprekidnoj podršci.

Šili Krauli – imam neverovatnu sreću što u tebi imam ne samo sjajnog agenta nego i divnog prijatelja.

Veliko hvala Lusi, Oriol, Kerolin i svima u „Hoderu“ u Velikoj Britaniji na entuzijazmu, ljubaznosti i ogromnom trudu uloženom u mene. Mom uredniku Izobel, sa kojom je radost raditi, i čiji sjajni predlozi su beskrajno poboljšali ovu priču.

Takođe, hvala Bredi, Džimu, Rut, Margaret i svima u „Hačet buksu“, Irska, koji su se tako dobro starali o meni.

Svim knjižarima u Irskoj, Velikoj Britaniji i izvan njih, koji su pružili mojoj knjizi tako sjajnu podršku i koji su uvek tako ljubazni i puni dobrodošlice kada ih posetim.

Naročito hvala čitaocima iz celog sveta koji kupuju i čitaju moje knjige. Hvala vam na porukama podrške preko mog veb-sajta www.melissahill.info – divno je čuti se sa vama.

Toplo se nadam da ćete uživati u *Istini o tebi*.

*Posvećeno mojim „momcima“,
Kevinu i Homeru.*

istina o tebi

Prolog

„Iskreno rečeno, prvo što mi je palo na pamet bilo je da su to stigle moje krofne“, počela je Ela, „ili već neka isporuka – nije neuobičajeno da nađem dnevno trebovanje na pragu kafea sasvim rano ujutro.“

„Koliko je tačno bilo sati?“

„Pa, čekaj da razmislim“, odgovorila je, zastavši malo. „Mleko obično stiže oko pet, dobra dva sata pre nego što otvorim, a mojih uobičajenih šest litara već je stajalo levo od vrata. A ova kutija je bila tačno pred vratima, tako da nikako nisam mogla da je previdim.“

„Razumem.“

„Bilo mi je pomalo krivo, znaš, i pomislila sam da ću izgrditi pekaru što mi nisu javili da će izvršiti isporuku pre radnog vremena“, nastavila je odmerenim glasom, „a onda, baš kad sam htela da otvorim kutiju i vidim je li stvarno pekara kriva, čula sam... pa, nekakav zvuk koji je dopirao iz nje.“

„Zvuk?“

„Pa nekakvo cviljenje, valjda. Vrlo slabašno, kao od neke male životinje. Naravno, odmah sam pomislila – evo ga, novo odbačeno stvorenje da ga odgajam.“

„Mislila si da ga je ostavio neko ko zna da primaš sve moguće lutilice i siročice?“

„Baš tako. Svi ovde u Lejkvjuu znaju kakva sam, i znaju da ne umem da odbijem.“ Tu se malo nasmešila. „A onda sam pomislila, pa ovo je barem stiglo sa imenom; jer bez obzira da li je u kutiji mače, kuče, hrčak ili nešto peto, svakako ću ga zvati Krofница.“ Odmahnula je glavom. „Ali kad sam otvorila kutiju i videla šta mi je stvarno ostavljeno na pragu, to

mi je bio najveći šok u životu.“ Ela je za trenutak začutala, radi boljeg efekta. „A šta si uradila onda?“

„Pa pozvala sam vlasti, naravno. Frenk je stigao ovamo u roku od par minuta. Policijska stanica je nedaleko odavde, ali on je ipak došao kolima. A pozvala sam i Džima Kelija.“

„Lekara.“

„Da. I hitnu pomoć, za svaki slučaj, mada je kutija izgledala dobro utopljena i bilo je dosta ćebadi. Ipak, mislila sam da je najbolje da budem sigurna.“

„Zvuči kao da si bila veoma pribrana.“

„Nisam, nimalo“, pobunila se pomalo nervozno. „Iskreno rečeno, bila sam u totalnom šoku! Tek kad je hitna pomoć otišla i kad je doktor Keli rekao da su svi vitalni parametri u redu i da nema simptoma hipotermije, uspela sam da se malo opustim. Verujem da kutija nije bila dugo pred vratima, i svi smo se složili da je osoba koja ju je ostavila sigurno dobro poznavala moju svakodnevnu rutinu.“

„Ali to nije izgovor, zar ne? Mislim, kakva osoba bi ostavila novorođenče u kartonskoj kutiji, na nečijem pragu, po ovolikoj hladnoći?“

„Znam, a i Frenk je rekao da je majka verovatno bila tu u blizini, da pripazi, čekajući da se pojavim. Iskreno rečeno, bila sam toliko zapanjena da se nisam setila da pogledam unaokolo.“

„Naravno.“

„Rekao je da je najverovatnije u pitanju nesporazum i da će se sve začas rešiti. Rekao je: 'Ela, ako ti to išta znači, mislim da je namerno ostavljeno baš pred tvojim vratima, jer ako u ovom gradu postoji ijedna osoba koja bi tačno znala šta da preduzme, onda si to ti. Ti si divna sa decom i, naravno, primaš sve lutalice koje ti donesu.'“ Odmahnula je glavom. „Doduše, slažem se sa njim, ali mislim da je ovo ipak bilo mnogo više od nekog jadnog napuštenog mačeta – ipak je to bila sirota, nedužna beba. I ne samo to, nego je ovo mali grad, maltene selo, gde ljudi paze jedni na druge – a ne nekakav velegrad pun stranaca.“

„Razumem.“

„I tako, nisam baš nešto puna razumevanja; što se mene tiče, nema ničeg – nikakvog razloga pod kapom nebeskom – što bi moglo da opravda osobu koja je ostavila sirotu, bespomoćnu bebu na ulici. Ali“, dodala je Ela uz dubok uzdah, „pretpostavljam da je lako osuditi nekoga pre nego što saznate čitavu priču.“

Poglavlje 1

Nekoliko meseci ranije

Nina Hjuž nikada nije volela Lejkvu, a bila je sigurna da će ga ovog puta voleti još manje. Silno je želela da je njena mama odabrala neko drugo vreme za put oko sveta sa svojim mužem, jer ovih dana Nini je stvarno bilo potrebno rame za plakanje, i još važnije, mesto za život. Posle svega što se desilo sa Stivom, nije mogla da ostane u Golveju i tako rizikuje da naiđe na njega. Ipak je to mali grad. Morala je da se skloni odatle i da bude negde gde će moći da razbistri misli. Čak i tako, nije mogla da poveruje da je spala na to da pita oca može li da bude kod njega.

Nažalost, nije imala mnogo izbora. U normalnim okolnostima prosto bi se vratila u Dablin i ponovo se doselila kod mame dok se ne sredi, ali mama je sa Tonijem trenutno putovala oko sveta, a kuću je izdala na šest meseci, koliko će biti odsutni. Zato je morala da pita Patrika može li da dođe kod njega u Lejkvu. To je bilo samo privremeno – dok se ne pribere i ne smisli šta da radi dalje.

Osećala se kao glupa tinejdžerka, a ne kao zrela, samouverena žena od trideset godina. Telefonirala je nekoliko dana ranije da pita hoće li moći da je primi.

„Dobro, Nina“, rekao je otac svojim uobičajenim mirnim, nezainteresovanim glasom, pa je pretpostavila da se nije mnogo promenio za ovih osam ili nešto više godina otkako je poslednji put imala posla sa njim. Dok je bila manja, mama ju je terala da odlazi u posete po dužnosti,

mada joj se stvarno činilo da je Patriku potpuno svejedno da li viđa svoje jedino dete.

Njeni roditelji su se razišli dok je još bila mala, a Nini nije bilo jasno kako su se uopšte i našli: njen tihi, povučeni otac bio je sušta suprotnost veseloj i lepršavoj mami. Verovatno zato što su oboje odrasli u istom malom mestu, mada Lejkvju nikako nije bio selo.

Keti, njena majka, nikada nije htela to da prizna, ali Nina je podozrevala da njeno začeće nije bilo planirano i da su joj se roditelji venčali manje zbog romantike a više zbog neophodnosti. Ali to joj nije smetalo: mama joj je bila blaženo srećna sa Tonijem u Dablinu (a Toni je Nini bio više otac nego Patrik) i, mada je kao dete trpela pokoji vikend u Lejkvjuu, otkako je zašla u adolescentske godine, prestala je da redovno posećuje oca i samo je povremeno svraćala. Ako mu je to i smetalo, ničim nije pokazao: Nini nije ni bilo mnogo stalo do njegovih osećanja. Zapravo ga uopšte nije poznavala, a sada je odlučila da dođe kod njega samo iz čistog očajanja.

Pitala se da li je još uvek opsednut prikupljanjem i popravljanjem stvari, i da li i dalje živi od majstorisanja. Njeno najtrajnije sećanje iz poseta tokom detinjstva bila je slika kako Patrik strpljivo rastavlja i popravlja televizore, radio-prijemnike – bilo šta elektronsko – i kako joj priča i priča o tome. U ono vreme je mislila da je to zanimljivo, ali sada joj se činilo prilično nastrano. U ono vreme Patriku je bilo nešto preko trideset godina, pa zašto nije bio u gradu da se provodi kao njena mama i očuh? Još jedan ubedljiv razlog da se upita šta je Keti uopšte videla u njemu.

„Patrik je ljubazan i veoma velikodušan čovek“, ponavljala joj je majka, rešena da nikad ne kaže i ne čuje ništa loše o njemu, a Nina je smatrala da je to posledica krivice što ga je ostavila i odvela od njega kći jedinicu. „Čak i pošto smo se razveli, nikada nije dozvolio da mi išta nedostaje kad si ti u pitanju.“

Nina je pretpostavljala da to jeste časno, s obzirom da je znala da se Patrik nije nimalo zanimao za nju. Oduvek je bila samo dosadno dete koje se povremeno pojavljuje da mu pravi nered po besprekorno sređenoj kući i da mu remeti rutinu. A rutine je stvarno bilo. U ono vreme je ustajao u sedam ujutro, tačno u minut (čak i vikendom), odlazio je do trafike po jutarnje novine, koje je čitao uz doručak od jaja na oko i slanine sa tostom i čajem (jedna šolja, dve kašičice šećera). Nina se

sećala kako je jednom, u detinjem pokušaju da mu ugodu, sama napravila doručak, pa joj je tost pregoreo, a on je pobesneo. Zapravo, nije bio ljut, nego duboko, jedva kontrolisano uvređen, što je za desetogodišnju devojčicu bilo još strašnije. Nina više nikada nije pokušala da mu pripremi doručak.

Sada, dok se autobus približavao predgrađu Lejkvjua, pitala se da li se išta promenilo. E, pa svakako je bilo mnogo više kuća – novih, pretencioznijih, onakvih kakve grade ljudi iz grada koji se presele na selo i pokušavaju da dokažu prijateljima kako dobro žive, mada su zapravo očajnički željni da se vrate nazad u Dublin. Prostrane spavaće sobe, ogromne bašte i topli bazeni nikada nisu dovoljni da zamaskiraju jezu života u malom gradu, barem po Nininom mišljenju.

Ne, Lejkvju je za nju samo usputna stanica, nešto kao pit-stop u životnoj trci; čim se pribere, zbrisaće odavde.

Izašla je iz autobusa na glavnoj ulici, na stanici najbližoj jezeru, ispred kafea koji je stajao na istom mestu već vekovima. Pitala se da li ga još uvek vodi Ela, postarija žena koja je primala sve životinje lutilice i siročiće. Da li je to neka zaraza, ta navada za skupljanjem stvari? Mada, to zapravo nije bilo pošteno: Ela je uvek bila veoma ljubazna prema Nini, verovatno svesna da je ona tu uglavom protiv svoje volje. Ili ju je prosto žalila, jer je bila svesna činjenice da tata nema vremena za nju.

Namestila je ranac na ramena i pošla duž obale jezera, prema starom kamenom mostu koji je vodio prema očevoj kući.

Rekla mu je preko telefona da će stići oko šest.

„To je vreme za večeru. Hoćeš li da spremim i tebi?“ upitao je.

Nina je oklevala. „Šta ćeš praviti?“

„Kupus sa slaninom“, odgovorio je, a ona je prosto morala da zavrti glavom. Kako je mogla da zaboravi? Krmenadle ponedeljkom, šnicle utorkom, kupus sa slaninom sredom... Patrik Hjuze je kuvao ista jela istim danima u nedelji, bez izuzetaka, i očito se još uvek pridržavao toga.

Nina se ponovo upitala u šta se to upušta.

„Zdravo, Nina“, rekao je Patrik pomalo odsutno kada je stigla do kuće, nešto posle šest. Zakoračio je unazad kad je ušla kroz vrata.

„Zdravo, tata. Kako si?“ Nije pokušala da ga zagrlji ili poljubi; njihov odnos prosto nije bio takav, ali ipak se osetila pomalo povređeno zbog očeve očite ravnodušnosti što ponovo vidi svoju kći. Nije bilo velike dobrodošlice, nikakvog oduševljenja, čak ni zanimanja.

Dobro, možda je to zbog njene odluke da prestane da ga posećuje, ali ipak joj je smetala pomisao da njen otac nije nijednom sam pokušao da joj predloži da provede neko vreme kod njega. Nadala se da će možda primetiti koliko bolje izgleda nego poslednji put kad su se videli – izgubila je dobrih šest kilograma, a nekada kratka kosa sada joj je dosegala do ispod ramena. Ako je Patrik i primetio neku promenu na njoj, nije to pomenuo.

„Dobro sam, hvala. Spremio sam ti večeru, ali možda je sad već hladna“, rekao je, a Nina je smesta shvatila razlog njegove uznemirenosti. Rekla je Patriku da će doći oko šest, a sada je već šest i petnaest. Kasnila je.

„Autobus me je ostavio u centru. Mislila sam da će stići ranije...“ Zaćutala je i upitala se otkuda joj potreba da se pravda. Pa nije joj deset godina. Osim toga, kasnila je petnaest minuta, pa šta? „Nadam se da si ti večerao, nije bilo potrebe da me čekaš. Ako se ohladila, ubaciću je u mikrotalasnu.“ Znala je da otac ni slučajno nije čekao sa jelom da ona dođe. Kao i obično, jeo je ispred televizora, gledajući vesti u šest, a poseta ćerke koju godinama nije video to svakako neće promeniti.

„Baš sam gledao vesti“, rekao je, i time potvrdio njene sumnje; Nina je u sebi prevrnula očima.

Pošla je za njim u dnevnu sobu, koja se nije ni najmanje promenila od njenog poslednjeg dolaska, i spustila torbu na kauč. Patrik je skoro istog časa uznemireno pogledao ranac.

„Spremio sam tvoju staru sobu“, rekao je, što je verovatno značilo da Nina treba da ode na sprat, a ne da mu pravi nered u ovoj lepoj, urednoj dnevnoj sobi.

„Hvala, raspakovaću se posle večere, ako je to u redu... malo sam umorna od putovanja.“ Opet se naljutila na sebe što se oseća tako neprijatno i nelagodno u njegovom prisustvu.

„To je u redu“, neodređeno je rekao on, kao da mu je rekla da ne želi šećer u čaju. Nije ponudio da joj pomogne oko prtljaga, nije pitao kako

je putovala, samo je rekao nešto najravnodušnije što je mogao i ponovo seo u fotelju da gleda televiziju.

Nina je otišla u kuhinju (koja se takođe nije promenila) prisećajući se zašto je zapravo bila prestala da posećuje oca. Nikada se nije zanimalo za nju i bio je totalno ravnodušan i to ju je izluđivalo, a i vređalo. Sad je bila u nevolji, srce joj je bilo slomljeno, a njen otac, kao i uvek, nije hteo ništa da zna o tome.

Zar ne bi mogao da se makar pretvara da ga zanima otkuda joj ideja da mu se pojavi pred vratima posle ovoliko vremena? Ili je toliko nezainteresovan za nju da mu je potpuno svejedno? Stvarno je bio sušta suprotnost njenoj brižnoj, ljubaznoj majci punoj ljubavi, za koju je Nina znala da će biti van sebe kada hvati koliko je daleko bila baš sada, kada je potrebna svojoj kćeri. Pa dobro, nije ni mislila da će je Patrik dočekati raširenih ruku i sa kutijom papirnih maramica, ali zar bi bilo preterano očekivati učtivo pitanje o tome kako je?

Nina je stavila u mikrotalasnu tanjir sa hranom koju joj je spremio otac, a dok je čekala da se ugrije, osvrnula se i ponovo se zadivila očevoj urednosti. Iako je do maločas spremao večeru, kuhinja je bila besprekorno čista i nije bilo ni traga bilo kakvih aktivnosti. Lonci, šerpe i ostali pribor bili su isprani i uredno poslagani da sačekaju pranje, a ni na jednoj površini nije bilo ni kapi tečnosti, ni trunke bilo kakvog otpada.

Setila se kako je otac uvek čistio i spremao za njom, umesto da ostavi hrpe kesica od hrane i ljuski od povrća na svakom mogućem mestu, kao što je činila njena majka. U vreme večere, mamina kuhinja je izgledala kao da je u njoj eksplodirala bomba – upravo suprotno od smirenog, besprekornog prostora u kome je obitavao Patrik.

Mikrotalasna se oglasila i Nina je, posle malo oklevanja, ponela tanjir u dnevnu sobu kako bi se pridružila ocu ispred televizora.

„Ovo je divno“, rekla je dok je jela dosadno, starinsko jelo koje je on toliko voleo. Mada, slanina jeste bila ukusna.

Otac je samo odsutno klimnuo glavom. Dobro, gleda vesti i verovatno ne želi da se upušta u dokono ćaskanje dok se emisija ne završi, ali zar svetski problemi ne mogu da sačekaju makar ovaj put?

„Da li si menjao kuhinjske aparate otkako sam poslednji put bila ovde?“ upitala je, više iz učtivosti nego iz radoznalosti, jer je znala da Patrik nerado išta menja u kući.

„Nisam siguran“, odgovorio je, kao da ozbiljno razmišlja o otme. „Kada si poslednji put dolazila?“

„Pre osam godina“, rekla je, namerno naglašavajući koliko dugo se nisu videli, ne bi li se on dosetio da je mogao makar malo da se obraduje.

Patrik to nije ni primetio. „Ne“, rekao je odlučno, „otada ništa nije menjano.“ Potom je uzeo daljinski upravljač i nepristojno pojačao ton. Kraj razgovora.

Tako je. Toliko o ćaskanju, pomislila je Nina. Pa ipak, bila je rešena da se potruži makar on ne reagovao. „Bašta izgleda divno za ovo doba godine, sa ružama u cvetu, je li?“

„Da, tako je.“

„Primetila sam mnogo novih kuća dok sam dolazila. Izgleda da je grad sad pun novajlija“, dodala je u šali, ali njen otac ili nije razumeo šalu, ili ga nije zanimala, pa je samo klimnuo glavom i nastavio da gleda televiziju.

Obeshrabrena i lišena apetita, Nina je odgurnula tanjir sa ostatkom hrane. „E, pa... tata, hvala na večeri, ali pomalo sam umorna. Mislim da ću otići u svoju sobu.“

Patrik nije prestao da gleda ekran. „Dobro, Nina“, rekao je, a njegova kći je uzela ranac i pošla uza stepenice u svoju staru sobu, pitajući se da li je napravila još jednu veliku grešku.

Poglavlje 2

Džes Armstrong je bila u velikom problemu: pokušavala je da se odluči između „fendi“ i „prada“ torbe. Ona prva je bila od zrnaste smeđe kože sa zlatnim detaljima, a ova druga od meke teleće kože sa sićušnim cvetićima boje lavande.

Da je kupovala za sebe, pitanje se ne bi ni postavljalo, ali trenutno je pokušavala da odabere tašnu koja će biti i dovoljno lepa kao poklon i dovoljno praktična da se uklopi u Emerin svakodnevni život. Elegantna „fendi“ bila bi očigledan izbor, naravno, ali „prada“ je bila lepša i stvarno mnogo upadljivija, zar ne?

Džes je zaista želela da se njena najbolja drugarica oduševi rođendanskim poklonom – stvarno ga je zaslužila.

Emer je pre deset meseci rodila svoje prvo dete, malu Ejmi, ali su joj prvi koraci u majčinstvu nekako teško pali i Džes se stvarno brinula za nju. Njih dve su bile drugarice već godinama, a kada je Emer priznala da joj je teško, Džes je dala sve od sebe da joj pomogne kako je god umela – da bude rame za plakanje, osoba za poveravanje, ili uglavnom da bude uz nju koliko god je moguće tokom teškog perioda. Srećom, Emer je prebrodila ono najgore i sada se navikla na život sa bebom kao da je oduvek bilo tako.

Tih nekoliko meseci koliko se Emer prilagođavala i činjenica da će sutra napuniti trideset pet godina bili su dovoljan razlog da Džes poželi da joj pokloni nešto vrlo posebno. Obično nisu poklanjale jedna drugoj ništa ekstravagantno, i znala je da će Emer pasti u nesvest od ovakvog poklona. Što je i bila namera.

„Jednostavno ne mogu da se odlučim“, rekla je prodavačici, koja ju je samo dodatno zbunila predloživši joj lakiranu petrolej zelenu tašnu Aleksandra Makvina.

Džes se odupirala želji da počne da gricka pramen kose – užasna navika iz detinjstva koje se nikada nije sasvim oslobodila – dok se pitala da li bi lakirana tašna bila dobra ideja za taze mamu. Svakako je praktičnija u pogledu čišćenja, zar ne? Mada, s druge strane, nije uspevala da zamisli Emer kako šeta po Lejkvjuu sa jarkozelenom svemirskom Makvinovom tašnom. Komšije bi je sigurno čudno gledale!

Mada je bio udaljen od Dablina samo sat vožnje auto-putem, Lejkvju je u osnovi i dalje ostao mali irski grad, sa pabovima i prodavnicama koji nisu bili deo velikih trgovinskih lanaca i sa veoma lepim kafeom na kratkoj glavnoj ulici; ostalo su bile lepe stare kuće, na periferiji i ekstravagantne, prostrane nove kuće, a sve su gledale na veliko, gotovo polukružno jezero, po kojem je gradić i dobio ime.

Emer i njen muž, Dejv, preselili su se u Lejkvju na savet zajedničkih prijatelja Dirdri i Kevina, koji su još ranije napustili grad. Prema njihovim rečima, kuće u Lejkvjuu bile su prostranije i mnogo jeftinije od bilo čega što se moglo naći u Dublinu, a okolina je bila savršena za porodice sa malom decom. Džes je volela da ih posećuje, a povremeno se zanosila maštarijama kako će ona i Brajan jednog dana možda poći njihovim putem i doseliti se tamo, ali bila je svesna da je njen muž Dablinac do srži i da će mu nedostajati gradski život. Bilo je prijatno svratiti u sanjivo mestašće kao što je Lejkvju na nekoliko sati i uživati u opuštenom načinu života, ali posle nekog vremena baš ta sporost može da postane iritantna.

Na kraju se odlučila za „pradu“ na cvetiće (dođavola sa praktičnošću!), pa je izašla iz radnje i uputila se po popodnevnom suncu ka šoping-centru, gde je ostavila auto. Bio je divan majski dan i konačno je mogla da koristi svoje „rejbanke“ kako valja, umesto da ih samo podigne na teme, kao obično. Ulica Grafton je bila vrlo prometna po ovakvim danima, puna uličnih izvođača, šetača i kupaca. Smešila se dok je krivudala između njih, vedro mašući prugastom platnenom tašnom, takođe firmiranom.

Usput nije odolela, pa je zavirila u prodavnicu igračkaka da nađe lepog plišanog medu za Ejmi. Pa, i njena nećaka zaslužuje poklon, zar ne?